

Maja (40 god.), računovotkinja, u braku, troje djece (19, 16 i 9 god.). Na preporuku psihijatrice javlja se na kognitivno-bihevioralnu terapiju zbog „anksioznih smetnji“ te su joj propisani antidepresivi. Svoje smetnje opisuje kao stalnu tjelesnu napetost i nemir, iziritiranost, te osjećaj da je „na rubu“. Teško zaspe i noću se često budi. Neprestano brine o cijelom nizu stvari: da će muž koji poslovno puno putuje doživjeti nesreću, da najstarija kći koja je završila frizersku školu nikada neće naći stalan posao, da će srednjeg sina netko napasti dok je vani s vršnjacima, da će se najmlađe dijete zaboraviti napisati zadaću i odnijeti u školu što je potrebno ako ona nije sve prekontrolirala. Za sebe brine da bi joj na sljedećem ginekološkom pregledu liječnik mogao otkriti da ima rak i da će morati u bolnicu i da što će onda biti s djecom. Brine se i o sitnicama o tome kakvo će sutradan biti vrijeme i hoće li se djeca adekvatno obući i hoće li zaboraviti kišobran i zbog toga se prehladiti i dobiti upalu pluća. Noću ne može zaspati dok se starija djeca ne vrate kući s večernjeg/noćnog izlaska. Iako muž ima dobar i prilično stabilan posao ipak se neprestano brine da što će se s njima dogoditi ako ga on ipak nekako izgubi. Zadnjih je nekoliko tjedana na bolovanju zbog „krajnje iscrpljenosti“ ali primjećuje da joj je otada još gore jer na poslu bi se nekako morala fokusirati na radne zadatke koji se moraju obaviti. No i na poslu je puno brinula o tome je li sve dobro napravila i hoće li netko uočiti pogrešku u radu. Boji se da će „poludjeti“ od svih tih briga. Kaže da je sklona brinjenju još od 12-13 godine, ali joj se stanje u zadnje vrijeme pogoršalo. S mužem je u zategnutim odnosima jer mu je „pun kufer njezinih briga“.

Maja (40 god.), računovotkinja, u braku, troje djece (19, 16 i 9 god.). Na preporuku psihijatrice javlja se na kognitivno-bihevioralnu terapiju zbog „anksioznih smetnji“ te su joj propisani antidepresivi. Svoje smetnje opisuje kao stalnu tjelesnu napetost i nemir, iziritiranost, te osjećaj da je „na rubu“. Teško zaspe i noću se često budi. Neprestano brine o cijelom nizu stvari: da će muž koji poslovno puno putuje doživjeti nesreću, da najstarija kći koja je završila frizersku školu nikada neće naći stalan posao, da će srednjeg sina netko napasti dok je vani s vršnjacima, da će se najmlađe dijete zaboraviti napisati zadaću i odnijeti u školu što je potrebno ako ona nije sve prekontrolirala. Za sebe brine da bi joj na sljedećem ginekološkom pregledu liječnik mogao otkriti da ima rak i da će morati u bolnicu i da što će onda biti s djecom. Brine se i o sitnicama o tome kakvo će sutradan biti vrijeme i hoće li se djeca adekvatno obući i hoće li zaboraviti kišobran i zbog toga se prehladiti i dobiti upalu pluća. Noću ne može zaspati dok se starija djeca ne vrate kući s večernjeg/noćnog izlaska. Iako muž ima dobar i prilično stabilan posao ipak se neprestano brine da što će se s njima dogoditi ako ga on ipak nekako izgubi. Zadnjih je nekoliko tjedana na bolovanju zbog „krajnje iscrpljenosti“ ali primjećuje da joj je otada još gore jer na poslu bi se nekako morala fokusirati na radne zadatke koji se moraju obaviti. No i na poslu je puno brinula o tome je li sve dobro napravila i hoće li netko uočiti pogrešku u radu. Boji se da će „poludjeti“ od svih tih briga. Kaže da je sklona brinjenju još od 12-13 godine, ali joj se stanje u zadnje vrijeme pogoršalo. S mužem je u zategnutim odnosima jer mu je „pun kufer njezinih briga“.